

ме такава дѣйствиe, щото неговите слѣди съществувать и до тая минута.

Въ тие суевѣрія, като говориме строго, са и заключава единственниятъ чисто литературенъ (въ смисалтъ на тая книга) поетически елементъ, който ни представлява Бжлгария отъ стариятъ периодъ. И въ това направление, както и въ развитието на чисто-черковната литература, Бжлгария е пакъ била богатъ источникъ, изъ когото нравствената храна е преминала чрезъ ржкописи и чрезъ живи хора между сжрбете и руссите. Историческите изслѣдования само въ послѣднѣното време сж показале сичката обширность на това бжлгарско влияние, и ние ще да са запреме при изложението на тие явления малко по-наджлго, а особено за това, че, както ни са чини, нашето изслѣдование ще да даде нѣкои нови подробности за предмѣтътъ.

Безъ да глѣдаме на това, че Борисъ, по думите на единъ панегеристъ, е „озарилъ Бжлгария съ седмосвѣтни свѣтилникъ“, като основалъ седемъ сжборни черкови, Симеоновите сжвременници, напримѣръ Иоаннъ Екзархъ, биле вече принудени да са оплакватъ отъ „скверните манихеи и отъ поганните (т. е. езическите) словене.“ Види са, че езичеството е отстжпило не скоро своето мѣсто на християнството. Но и това е още малко. Както бива почти сѣкога въ подобни случаи, даже и обратившите са въ християнство още джлго време не сж могле да напуснатъ своите езически представления, съ които бащите имъ и дѣдите имъ сж живѣле цѣли вѣкове и които сж биле влѣзле „въ плотьта и въ кржвьта на тѣхните дѣца.“ И така, на единъ рѣдъ съ християнството сж съществувале